

Wanshi Sogaku

Poema de la il.luminació silenciosa

Quan les paraules es dissolen en el silenci,
apareix la llum.

El mirall és clar sense límit.
Quan ho experimentes reposes en allò sagrat.

Allò sagrat brilla per si sol.
En aquesta llum retornes al que és meravellós.

La lluna clara, la Vía Làctia.
Els pins nevats i els cims coberts de neu.

En les tenebres són més lluminosos,
en l'obscuritat brillen més.

La grua blanca somnia amb la boira gelada.
Un riu de tardor flueix en la llunyania.

Els infinits eons del temps son buits
i idèntics els uns als altres.

En el silenci emergeixen les mil meravelles,
en la llum s'oblida tot esforç.

On es troba aquesta meravellosa existència?
En l'estat de presència que dissol la confusió.

Aquesta és la Via
de la il.luminació silenciosa,
l'origen de la serenitat exterior i la subtileza interior.

Quan es penetra la serenitat i la subtileza,
una nau daurada travessa el teler de jade.

El que és complet depèn del que és incomplet,
llum i obscuritat s'interpenetren.

Llum i obscuritat interactuen lliurement
quan no depenen del subjecte ni de l'objecte.

Beu el remei de la visió correcta,
colpeja el tambor impregnat de verí.

Quan ambdós aspectes interactuen
matar o donar la vida depèn de tu.

Quan s'obre la porta interior,
les branques donen fruits.

Només el silenci és la paraula perfecta,
només la llum és la resposta universal.

La resposta no sorgeix de l'esforç,
la doctrina no s'escolta amb l'oïda.

Els deu mil fenòmens de l'univers
irradien llum i ensenyen la Llei.

Cadascun testimonia el seu despertar,
es pregunten i es responen els uns als altres.

Les preguntes i les respostes encaixen
perfectament les unes amb les altres.

Però si en la llum el silenci desapareix,
la visió es deteriora i apareix el desordre.

Les preguntes i les respostes encaixen
perfectament les unes amb les altres.

Però si en el silenci la llum desapareix,
la opacitat obscureix tot l'univers.

Quan la veritat de la llum i el silenci es realitzen
el lotus floreix i qui somnia desperta.

Cent rius desemboquen a l'oceà,
mil cims contemplen la més alta muntanya.

Com la oca que prefereix la llet,
com l'abella que xucla el nèctar de les flors.

Un cop assolida la il.luminació silenciosa,
us hauré transmès la tradició dels meus mestres.

La il.luminació silenciosa dels meus mestres
abarca la totalitat de l'univers.

Donat que el cos és vacuïtat,
els braços formen el mudrā.

Des de l'inici fins el final, només hi ha una Llei:
deu mil formes diferents i sempre canviants.

El senyor He ofereix una pedra preciosa,
el senyor Xiangru assenyala el defecte de la pedra.

Una capacitat així té les seves regles,
la Gran Funció actua sense esforç.

L'emperador roman en els seus dominis,
el general, en les zones frontereres.

La qüestió essencial de la nostra tradició
apunta vers el correcte.

Transmeteu aquesta doctrina en les deu direccions,
sense esperar cap benefici.